No. 148. 1841.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 10 December.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk.

Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 3 December. Uit Tyrol schrijft men van den 19 November, dat de bergverschuiving te Ampezzo sedert den 15. zich niet weder heeft voortgezet. In het geheel zijn 18 woonhuizen, 2 werkplaatsen, en 869,000 roeden gronds vernield. De schade wordt op 160,200 fl. berekend, behalve de fraaije verbrokene steenen brug, welker boogen 50 voeten hoog over de Bigontina liepen.

— Men meldt uit Weenen van den 26. November: De geheele aandacht is hier tegenwoordig gevestigd op de ontdekking van een genootschap van smokkel-handel, waarvan de meeste mede-leden tot den hoogeren handelstand behooren. Zij hadden eene zeer drukke correspondentie op Parijs en moeten de zaak reeds eenen geruimen tijd gedreven hebben. De beschuldigden, tegen welke een geregtelijke onderzoek begonnen is, hebben eene cautie van 15,000 gulden moeten stellen.

— Uit Rome wordt geschreven, dat de onderhandelingen met Nederland over een concordaat zonder eenig gevolg blijven en dat de Apostolische Vicarius en Aartspriester, zoo als vroeger, onder de leiding van den Vice-Superior de geheele missie blijven uitmaken.

ENGELAND.

LONDEN, den 5. December. Dezer dagen zijn de laatste afdeelingen der naar China bestemde troepen te Portsmouth scheep gegaan. De expeditie, bestaande uit omstreeks 2000 man, onder bevel van den Generaal Lord *Saltoun*, zal eerstdaags van Plymouth in zee steken. Onder de schepen, welke deze versterking overvoeren, behoort ook het linieschip *Belle-isle*.

— Sommige bladen willen de zekerheid hebben, dat de graaf van *Aberdeen* binnen weinige maanden de rigtige uitvoering van het traktaat van 1824 van de Nederlandsche regering vragen zal. Zij komen daarbij terug op de reeds meermalen aangeheven en wederlegde klagten, wegens het heffen van te hooge inkomende regten op Engelsche goederen, die op Java worden ingevoerd, en op de herhaalde veroveringen der Nederlanders op Sumatra, die voor de Engelschen als hoogst nadeelig in de gevolgen worden afgeschilderd.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 7. December. Bij Zr. Ms. besluit van den 2. dezer zijn bevorderd: tot schout-bij-nacht, de kapitein ter zee *W. A. Geesteranus*; tot kapitein ter zee, de kapt.-luitenants ter zee *J. F. Kist* en *E. G. van der Plaat*; tot kapt.-luit. ter zee, de luit. der 1e. klasse; thans kapt.-luit. titulair *W. J. Schuler*; tot luitenants ter zee der 1e. klasse, de luitenants ter zee der 2e. klasse, *A. E. Thierens*, *A. B. Troutja*, *L. C. H. Annaet*, *J. Reesen*, *J. C. Pieterse*, *G. H. Buschmann*, *B. H. Staring*, *L. Nicolson*, *J. van Haeften*, *H. Das Kramp*, *W. J. Scheltus* en *C. van der Hart*; tot luitenants ter zee der 2e. klasse, de adelborsten van de 1e. klasse *J. E. Buys*, *D. L. Wolfson*, *J. Osti*, *W. C. C. Ram*, jhr. *J. Westpalm*, *van Hoorn van Brugh*, *J. Eymer*, *P. J. Heyning* en *J. F. Koopman*. Voorts is aan den kapitein ter zee *J. C. Koopman*, militair kommandant van het instituut voor de marine te Medemblik, verleend de titulaire rang van schout-bij-nacht.

— De *Staats-Courant* van heden behelst een koninklijk besluit van den 6. dezer, waarbij aan de thans bestaande uniform der generaals verandering wordt ingevoerd.

ARNHEM, den 4 December. Onderscheidene treffende sterfgevallen, waarvan reeds eenige hier te lande bekend zijn, hadden bij de Nederlandsche Marine in Oost-Indië plaats gehad.

Op den 5 Mei overleed de kapitein-luitenant ter zee *Voigt*, kommandant van Zr. Ms. brik *de Meermin*. Het bevel over dien bodem was overgegaan op den kapitein-luitenant ter zee *J. F. D. Bouricius*, terwijl deze in het kommandement van Zr. Ms. wachtschip te Batavia, de korvet *Triton*, was opgevolgd door den kapitein-luitenant ter zee *D. A. A. van Jordan*.

Den 1 Junij was in het hospitaal te Soerabaya gestorven de van de koloniale marine afkomstige luitenant ter zee 2e klasse *J. van Gool*, dienende aan boord van Zr. Ms. wachtschip *van Speyk* aldaar.

Den 23 Mei was de kapitein-luitenant ter zee *C. D. Fehrman*, eerste officier op Zr. Ms. fregat *Rotterdam*, gestationeerd in de wateren van Riouw, na een kortstondig lijden van slechts negen uren, het slagtoffer geworden van de aan boord van gezegden bodem uitgebroken cholera-morbus; deze kwaadaardige ziekte had, van den 11n tot den 19 Mei, behalve den kapitein-luitenant *Fehrmann*, nog 13 man der ekwipage weggesleept. De autoriteiten van Riouw hadden dadelijk op het eiland Bassing een lokaal doen oprigten ter verpleging der zieken, en bij het afzenden der berigten waren nog 68 lijders aan de cholera in dat locaal onder behandeling. De schooner *Pylades* was dadelijk naar Singapoera gezonden, tot het aankoopen van de te Riouw niet verkrijgbare geneesmiddelen.

Te Amboina was, na eene ziekte van weinige dagen, overleden de luitenant-kolonel *T. A. Egter van Wissekerke*, die slechts korteling aldaar was aangekomen ter aanvaarding van het hem opgedragen militaire kommandement der Moluksche eilanden.

HEINKENSZAND, (Eil. Zuid-Beveland.) den 3. December. Gisteren avond omtrent half elf ure ontdekte men eenen hevigen brand op dit dorp, in de woning van den arbeider *Pieter Matthysse*, welke met reden de ergste gevolgen, ook voor de belendende woningen deed vreezen. Dan door den werkzamen ijver van den Edel Achtbaren heer *Buteux*, die met deszelfs bijzondere spuit dadelijk was te hulp gesneld, en door den spoed waarmede ook de dorps-spuit werd in werking gebragt, mogt het aan de vereenigde pogingen van allen, boven verwachting, gelukken, den brand tot dit enkel gebouw te beperken, en het naast daaraan grenzende huis, bijna geheel onbeschadigd, te bewaren. Ook de Brandspuit van 's heer Arendskerke werd ter hulp aangevoerd, dan men was toen reeds gelukkig den brand meester geworden; waartoe ook de gunstige gesteldheid van wind en weder veel heeft toegebragt. Dank hebbe de Voorzienigheid die ons voor grooter ramp behoede! Dank ook allen die met zoo veel welwillendheid en ijver het hunne ter blussching toebragten! De oorzaak van den brand, meent men, geweest te zijn, de slechte toestand des schoorsteens, waardoor de vlam aan het bovenste gedeelte der woning is medegedeeld en die ook dadelijk is ingestort. De eigenaar en bewoner *P. M.* en zijne bij hem inwonende nicht, hebben, door den brand gewekt, slechts zeer weinig van huisraad en kleeding kunnen redden.

— De hoofd-directie van policie te Parijs heeft, met acht harer beambten, een toertje door de stad gereden in eene nieuw uitgevonden transportkoets voor gaauwdieven en deugnieten. De hoofd-directie wilde weten, of de schelmen er goed en op hun gemak in zouden zitten, en de hoofd-directie heeft verklaard, dat *zy* het rijtuig, in *dat* opzigt, volkomen in orde had bevonden.

INGEZONDEN STUKKEN.

Israëlitische Aangelegenheden.

30 November 1841.

Toen ik in het *Handelsblad* No. 3103 las, dat de Wel Eerw. Heer Hertzveld, naar aanleiding van een door den verdienstelijken heer Mr. Lipman gehoudene redevoering, bij gelegenheid van het plaats hebbend examina der kweekelingen van het Seminarium, zich tot de Hoofd-Commissie tot de zaken der Israëliten heeft gewend, om eene algemeene Rabbinale Sijnode in dit rijk bijeen te roepen, ten einde verbeteringen in de uitoefening der Eeredienst daar te stellen, was ik voornemens, deswege de pen op te vatten, en mijne vreugde daaromtrent aan den dag te leggen; doch de redevoering van den heer Lipman niet kennende, (jammer dezelve niet door de pers algemeen is bekend gemaakt) en niet genoeg ingelicht omtrent de bedoeling van den heer Hertzveld, meende ik te moeten wachten, tot dezelve meer bekend werd. Daar nu evenwel door eenigen de alarmklok wordt geluid, en dezen het doen voorkomen, alsof de Israëlitische Godsdienst zelve, door verbeteringen in het uitoefenen derzelve, in gevaar gebragt wordt, zoo meen ik dat het pligt voor ieder weldenkenden en met den tijd medegaanden Israëliet geworden is, om niet stilzwijgend, als bloot aanschouwer, te blijven rusten, daar waar het de dierbaarste belangen, Godsdienst en zedelijke vorming geldt, en de heer Hertzveld te doen zien, dat zijne pogingen ondersteuning vinden, en hij niet afgeschrikt worde, om op het ingeslagen pad voort te gaan. Immers hij, die het met de Godsdienst zijner voorvaderen wèl meent, en het niet onverschillig is, of zijne kinderen eene Godsdienstige en zedelijke opvoeding genieten, gelijken tred houdende met de voortgaande algemeene verlichting en beschaving, zal gewis hem, die de moed bezit, om zich aan het hoofd te stellen dergenen die reeds sedert jaren den wensch gevoed hebben, dat de Nederlandsche Israëlitische Rabbijnen zich vereenigden, om doeltreffende verbeteringen in het ceremoniele en de uitoefening der Godsdienst daar te stellen, toejuichen. Ik mag mede, en gewis behoort en moet toe, zoo niet eene ijsbrekende hand, om tot stand te brengen, wat het verlichtste gedeelte der Israëlitische natie verlangt. Zoo ergens gehechtheid aan het oude bestaat, hoe ondoeltreffend ook in de uitoefening, is dit gewis bij den Israëliet, welke gehechtheid te meer wortel geschoten heeft, naar mate sedert eeuwen niets tot verbetering gedaan is, en hij slaafsch alle, mogelijk in der tijd heilzame en goede, bepalingen en voorschriften opvolgd, zonder met den tijd mede te gaan.

Het ceremoniele der Israëlitische Eeredienst is steeds met den tijd medegaande geweest, en voor hem, die niet oppervlakkig beschouwer is, zal zulks voorlang blijkbaar geweest zijn. Met eene ware vreugde, ziet men dus in het verschiet, in 't algemeen aan eene behoefte voldoen, gelijk reeds door eenige op zich zelf werkende Gemeenten, daarin gedeeltelijk is te gemoet gekomen en het ceremoniële in de kerkvergaderingen, op het voetspoor van buitlandsche kerken is ingerigt. De orthodoxen mogen daarin eene aanranding zien aan de Godsdienst-zelve gepleegd; de vrijgeesten er eenen steun van verwachten, voor hunnen in tegenstelling van de Mozaïsche Godsdienst houdenden leefregel, beiden zullen zich in hunne verwachting bedrogen vinden; dewijl genen het onderscheid zullen worden aangewezen tusschen kerk en Godsdienst, en dezen niet zullen kunnen steunen op een gezag, om de Godsdienst bij wijze van accomodatie, naar gelang het hun lust, uit te oefenen en op te volgen, en beide partijen, even als den gematigde, altijd het juist denkende, verpligt worden, den Wel Eerw. Heer Hertzveld die achting en dat vertrouwen te schenken, hetwelk hem reeds aanvankelijk voor zijnen goeden wil, door ieder weldenkende en aan de Godsdienst zijner voorvaderen gehechte Israëliet toegedragen wordt, daar hij voor zeker houdt, dat ZWEerw. bedoeling, uit hoofde van zijn geestelijke stand, niet zijn kan, eene heiligschennende hand te slaan aan de hoofdbepalingen van de heilige Mozaïsche Godsdienst.

Maar zullen niet alle verbeteringen in de kerkdienst herschenschimmig zijn, zoo lang er niet gezorgd wordt, dat de Israëliet, even als de andere gezindheden binnen dit rijk, door het Gouvernement gesalariëerde kundige geestelijke herders bekomt?

B. S. O.

MENGELINGEN.

KAN MEN ONDERSTELLEN DAT HET MET DE NATIE ONDER DE »NIEUWE REGERING" ANDERS AF ZAL LOOPEN, DAN HET MET HAAR ONDER DE «OUDE" AFGELOOPEN IS?

Hoe de *oude regering* eene kwart eeuw het vaderland bestuurde, is thans bekend. Hoe de *nieuwe* het schijnt te willen doen, valt ligt te berekenen. De helft des gebieds verloren wij onder *de oude*, terwijl de andere helft bedolven werd onder ondragelijke schuld. Om de spilzucht der regering te dekken, om begunstigde veilheid en onkundige luiheid te voeden, moesten de nijvere standen zich schier de benoodigste behoeften des levens onthouden. Wat men zwoegde en ontbeerde, het hielp niet; den spaarpenning voor den grijzen dag, het uitzet des zoons, de huwelijks-gift der dochter, — alles wierp men in de bodemlooze schatkist. En nooit was zij verzadigd. Immer woelde haar vraatzuchtige tand in de ingewanden des staats. De guldens, aan ieder van welke, volgens de schoone uitdrukking des graven VAN RECHTEREN, een zweetdroppel des burgers hing, een traan misschien der moeder, wier dochter zich verkocht had om het belastingbiljet des vaders te betalen, al die ontzettende guldens, — mogen zij de verkwisters branden op hun sterfbed! — al die ontzettende guldens moesten dienen om de bespottelijkste instellingen staande te houden, om de nutteloosle ambten te bezoldigen, om het eeuwig vertrouwen te voeden, om de dwaaste volharding te schragen, om de onverantwoordelijkste toelagen, wachtgelden en pensioenen te bestrijden.

Daarvoor had de natie gezwoegd en ontbeerd en gezondigd. Daarvoor had de nijvere burger honger en koude geleden. Daarvoor hadden de bekommerde vader en de angstige moeder de lange nachten slapeloos doorgebragt. — En toen men, bij de eindelijk bewilligde scheiding van België, de zoo lang beloofde verzachting meende te zullen erlangen, toen vernam men dat de regering, de *vaderlyke* regering, bij al de opgebragte millioenen nog een aantal millioenen uit toevertrouwde kassen genomen had. Zoo was de natie eene kwart eeuw *geregeerd*, zoo was zij *vertegenwoordigd* geworden!

Met nooit vervulde belofte, met ijdele klanken had men haar immer geleurd. En zij had steeds geloofd, vertrouwd, aanbeden.

Geen «vertegenwoordiger", hoe onuitputtelijk ook in toestemming en wartaal, hoe onverzadelijk ook aan posten en titels voor zijn geslacht, of hij werd herkozen en herkozen. Mogten soms provinciale staten schroom gevoelen, dan stemden de commissarissen des Konings mede. En de leden der staten werden tot ridders en jonkheeren *verheven*, met posten en pensioenen voorzien. Zij, en hunne zonen, en hunne broeders, en hunne neven en al hun geslacht. Deze gedijden en prezen het aangezigt desgenen die giften gaf.

En het gros der natie was als hij die ooren heeft om te hooren, doch niet en hoort; die oogen heeft om te zien, doch niet en ziet.

Van 's lands financien, *de nationale schuld*, viel gedeeltelijk de sluijer af; maar niet even zoo de schillen van der geloovigen oogen.

Die hun zoo lang blind vertrouwen en gerekt geduld hadden aangepredikt, zoo lang hun bloedgeld hadden toegestemd, zij wisten nu de schuld op eenen grijsaard te werpen. Zij, de heiligen, waschten zich de handen af. En, even als vroeger, zeiden de staten: Waardige mannen vertegenwoordigt ons!

En zij vertegenwoordigden als vroeger, geloofden en hoopten en vertrouwden als vroeger, en stemden als vroeger begrootingen toe.

Zij wierpen den mantel der liefde ..... om hunne schouderen, en den steen des aanstoots den verlaten grijsaard toe

Toen bevestigde zich ten aanzien der meerderheid van het goede volk de menschkundige aanmerking:

De dwazen zijn nooit onbarmhartiger, dan wanneer zij meenen te ontwaren, dat men hunne achting overrompeld en hunne bewondering gestolen heeft.

De *oude regering*, men verklaarde dat het de *oude koning* was. Hem werd alles geweten. Zijne eerste dienaren, de innigste raadslieden zijner meest gelaakte jaren, bleven de eerste raadslieden, de staatsmannen der *nieuwe regering*. Aan boomen, die niet dan wormstekige bloesems hadden gedragen, zou men nu sappige vruchten zien; de *bella donna* zou balsem worden!

Zoo zeiden de oude ministers. En de nieuwe ministers gaven hunne »ervaren ambtgenooten" de hand en zeiden het mede.

En de vertegenwoordiging vertrouwde weder. Want wat bewees dat de oude ministers niet veranderd waren, dat de nieuwe ministers hunne ervaren ambtgenooten niet plotseling hadden bekeerd?

Hoe dikwijls ook een stuurman het schip verzeilde, genoeg, meende men, dat hij zegge; nu zal ik anders zeilen, om nogmaals aan het roer te worden vertrouwd.

Hoe onbekend ook een nieuweling zijn moge, genoeg, meende men dat hij zegge: ik kan sturen, — om hem te plaatsen aan het roer.

Zoo zeide men; en op de banken van geloof en vertrouwen strekte men weder zijn morse leden uit.

En de natie vroeg zich, onzeker: of zij nu ook maar niet weder aan het gelooven en vertrouwen zou gaan?

Aan beloften geen gebrek toch, aan klinkende woorden nog minder.

Allerlei commissiën werden er benoemd, — niets nog is er ten gevolge derzelve bewerkstelligd.

Vermindering van belasting werd beloofd, — de begrooting is hooger dan ooit.

Verligting der lagere standen, bezwaring van weelde werd aangekondigd. De heer ROCHUSSEN schudde een ontwerp uit zijne mouw, maar spoedig weder was het in de mouw verdwenen. De heer ROCHUSSEN vroeg zijne weelderige vrienden misschien om vergeving dat hij hen zoo ongewaarschuwd had verschrikt. Wie kon ook denken dat zijn ontwerp als ernst zou worden opgenomen!

Wat is er in het binnenlandsch bestuur verbeterd door de *nieuwe regering*?

En met onze buitenlandsche veiligheid en achting, — hoe is het daarmede gesteld?

Onder de *oude regering* moesten wij bukken voor Engelands en Frankrijks begeerte; onder de *nieuwe* vertoont zich zelfs het Duitsche juk in het verschiet. De slagen die wij onder de *oude regering* ontvingen, — het waren ten minste slagen van den leeuw. Werden wij gekrenkt, zoo was het althans door de magtigste vloot en het sterkste leger van Europa. Gekrenkt werden wij toen, maar niemand dacht er nog aan om Nederland te beschimpen.

Dit was voor het land, onder de *nieuwe regering*, weggelegd. Thans is het zelfs het gecensureerde blad van het hertogje van Baden, dat Nederland met schimp overlaadt. En zulks omdat een Nederlandsch minister, — de ervaren diplomaat der *oude* regering, dien ook de *nieuwe* niet wilde laten varen, — zich even onhandig als ongrondwettig met de Luxemburgsche zaken had bemoeid, en men hem weder vertrouwen wilde totdat hij weder ons belang zou hebben blootgesteld.

Eerst was het om de Agnaten, dat Nederland leed; thans zal het om den Groothertog van Luxemburg zijn.

Wat de Agnaten aan Nederland hebben gekost, dat weten wij; wat Luxemburg aan Nederland zal kosten, ligt nog in de toekomst verborgen.

Na vijf en twintig jaren oude regering ontving Nederlands helft eene koningin van Frankrijk, na vijf en twintig jaren nieuwe regering ontvangt, wie weet het? de andere helft misschien van Pruissen eenen koning.

Want de bodem van gerekt geduld en onderworpen geloof — men heeft het gezien — teelt wonderlijke vrucht!

(*Arnh. C.*)

Anglikaansch Bisdom te Jeruzalem.

Onder de zonderlinge verschijnselen van onzen tijd, behoort gewis de oprigting van een Anglikaansch bisdom te Jerusalem, waartoe de koning van Pruissen eene zeer aanzienlijke som heeft geschonken en waaraan het Protestantismus, waarschijnlijk weder groote schatten verspillen zal. De nieuwe Anglikaansche Bisschop van Jerusalem, wiens jurisdictie zich over geheel Palestina, Egypte, Abyssinie enz. zal uitstrekken, is zekere heer ALEXANDER, een gewezen jood, die, tot dat einde, te Londen tot Bisschop is gewijd geworden. Men leest dienaangaande in het Protestantsch blad *le Semeur* het volgende:

«De heer MICHIEL SALOMON ALEXANDER, wiens waarschijnlijke verheffing tot het episcopaat wij hebben vermeld, is werkelijk onlangs tot Bisschop van Jerusalem geconsacreerd, door den Bisschop van Londen, geassisteerd door de Bisschoppen van Rochester en van Nieuw-Ierland. Hij zal zijne jurisdictie uitoefenen in Syrie, in Chaldea, in Egypte en Abyssinie. De *Gazette de France* vindt, dat het een aanstootelijk feit is, eenen Protestantschen Bisschop te Jerusalem geïntroniseerd te zien, terwijl Frankrijk er geen zendt; en de reden, die zij er van geeft, is, dat het verlaten van het Catholicismus in het Oosten, afzien van den Franschen invloed is. Ziedaar dan, hoever de zaken gekomen zijn: *De Bisschoppen worden beschouwd, als agenten van het ministerie van binnenlandsche zaken en 't is in het belang van den Staat, dat de gouvernementen, dienstbaar zyn aan den godsdienst!* 'T is niet het Catholicismus en het Protestantismus die te zamen wedijveren, wie van beiden het Islamismus aan het juk van JEZUS CHRISTUS zal onderwerpen; de kabinetten van Londen en van Berlijn willen het Fransche kabinet voor zijn, om zich te vestigen op de puinhoopen, die door den oorlog zijn gemaakt.

«Overigens zie hier de *Chronicle*, die eenen brief uit Constantinopel bekend maakt van 10 October, die de toestemming der Porte zeer twijfelachtig stelt. De reis-effendi en de andere ministers wordt er in gezegd, waren genegen om toe te geven; maar de Scheik-Ul Islam en de Cadi-Assier (de grootregters van het volk en van het leger) van Romelie en van Anatolie, ondersteund door de leden van den raad, die den Coran meest genegen zijn, hebben met energie betoogd, dat het toelaten van eenen Anglikaanschen Bisschop openlijken opstand zou zijn, tegen de wetten van den Propheet. Het schijnt, dat het de vereeniging is van Pruissen en Engeland, om de aanvraag te doen, tot de oprigting van een bisdom welke de bekommeringen der Mahomedanen heeft opgewekt, door hen de tusschenkomst van twee Europische mogendheden in zaken van Godsdienst te doen beschouwen als de verwezenlijking van een plan, door dezelve onderling overlegd tot vernietiging van den ouden Godsdienst van het Oosten.

De Engelsche Courrier bejammert die geheele zaak; hij ziet er eene oorzaak in van twist tusschen zijn gouvernement en het Turksche rijk, die hij naauw zou wenschen verbonden te zien. Wat in de bedoeling van het ministerie den Engelschen invloed bevestigen moest, schijnt hem integendeel geschikt, om dien te doen wankelen. Dáár wenscht men dus in een politiek belang, dat het Anglikanismus zich onthoude zoo als hier in een politiek belang dat het Catholicismus tusschen beide kome. Men denkt in Engeland, dat lord ABERDEEN niet anders doen kan, dan dit gedeelte der erfenis van lord PALMERSTON aan te nemen, maar dat hij zich wel zou gewacht hebben om zelf zich in te laten met die moeijelijkheden, zoo het initiatief hem toebehoord had." (*C. N. S.*)

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 9 December. Sedert den 4 dezer zijn alhier ter reede gekomen;

Voor Antwerpen bestemd:

Bernardus, H. Hubers, St. Petersburg, lijnzaad en hennep; Jens H. Lund, P. C. Renden, Corsoer, garst; Pegasus, J. Piekenpack, Hamburg, raapzaad; Schifs Werfs, J. Larsen, Callandsburg, garst; Concordia, R. Lovius, Riga, lijnzaad; Jupitor, E. Hertoghe, Runtos, fruit.

Voor Gend bestemd:

Les Deux Amis, B. Maes, Newcastle, slijpsteenen.

Voor Duinkerken bestemd:

L'Estostle, L. S. Waterloo, Rotterdam, stukgoederen en slagtvee.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild:

Prinses Victoria, T. Jackson; The City of Edimburg, J. C. Hatt, beide naar Londen met stukgoederen en passagiers.

ADVERTENTIEN.

Te Vlissingen, bij C. J. DE SWART.